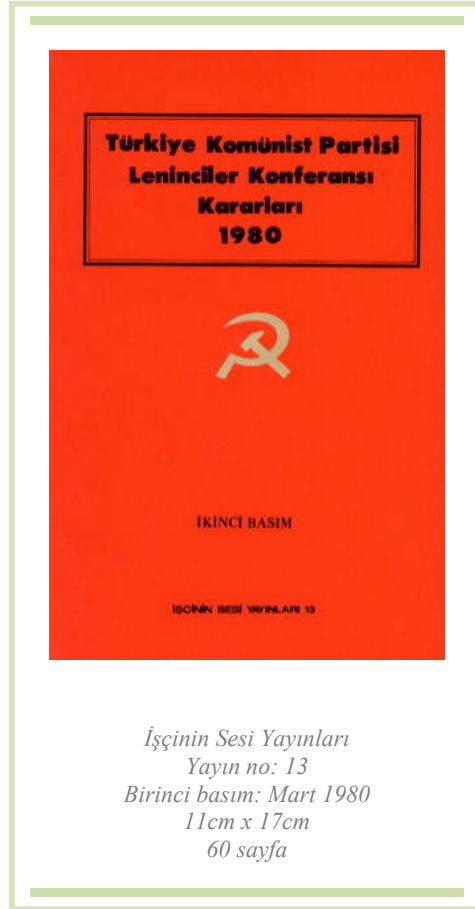

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN! KARKÊREN HEMÛ WELATAN YEKBIN!

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ LENİNCİLER KONFERANSI KARARLARI 1980

İÇİNDEKİLER

DUYURU	3
AÇIKLAMA	4
TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ LENİNCİLER KONFERANSI KARARLARI.....	6
1. Komünistlere Çağrı.....	6
2. Kongre Çağrısı.....	7
3. Parti İçi Durumun Getirdiği Görev	8
4. Program Üstüne	10
5. Merkez Organı Üstüne	11
6. İşçinin Sesi ve Görevlerimiz.....	12
7. Propagandanın Örgütlenmesi Üstüne	13
8. Ajitasyonun Örgütlenmesi Üstüne.....	14
9. Yayınların Örgütlenmesi Üstüne	15
11. Disiplin ve Konspirasyon Üstüne	16
12. Rapor Düzeni Üstüne.....	18
13. Parasal Sorun Üstüne	19
14. Siyasal Akımlar ve TKP'nin Tutumu Üstüne.....	20
15. Gösteri ve Direnişlerde Komünistlerin Tutumu Üstüne	22
16. İşçi ve Sendika Hareketi Üstüne	23
17. Kürt Ulusal Hareketi Üstüne.....	25
18. Gençlik İçinde Çalışma Üstüne	26
19. Kadınlar Arasında Çalışma Üstüne.....	27
20. Türkiye İşçi Sınıfı ve Dünya Devrimi Üstüne	28
21. Konferans Belgelerinin Yayınlanması Üstüne.....	30
GÜNDEM.....	31
KONFERANS İÇ TÜZÜĞÜ	32

DUYURU

İşçi Sınıfımıza,

Türkiye Komünist Partisi'nin Leninci Güçlerinin Konferansı toplandı.

Konferans, hem ülkemiz, hem partimiz açısından çok kritik bir dönemde toplandı. Yurdun her yanında sınıf savaşı, barikat savaşları biçimini alıyor. Emekçi halkımızın güzel geleceği, mutlu yarınlar giderek daha fazla işçi sınıfımızın savaşımına bağlanıyor. Böyle bir dönemde TKP üst yönetimi oportünizme, kuyrukçuluğa battı, düpedüz parti yıkıcılığına saptı, işçi sınıfımıza ihanet etti.

Ancak Marksçı–Leninci ideolojiyle donanmış, demir disiplinli bir parti, komünist partisi adına layık olabilir. TKP yönetimine çöreklenen oportünizm, hem partimizin bu niteliğe kavuşmasını, hem de bu yoldaki savaşımın düzgün bir çerçeve içinde yürümesini engelledi. Başvurduğu karalama, fiziksel saldırı, ihbarcılık ve tasfiyecilik yöntemleriyle partimizi bölmek için çalıştı.

Bugün Türkiye Komünist Partisi içinde, her biri kendi iç disiplinine sahip çeşitli gruplar vardır. Bunlar, el altından iş gören, partimizi burjuva ahlâkıyla çürüten oportünist–ortacı gruplardır. Bugün Türkiye Komünist Partisi'nde irade birliği yoktur. Bu durum, istenen bir durum değildir. Ancak, Leninciler gerçeklerden hareket ederler. Önümüzde iki yol vardır: Oportünizm boyun eğmek ve “birlik” içinde ihanet etmek, ya da oportünizme karşı savaşmak ve işçi sınıfımızın birliğini böyle gerçek bir temelde sağlamak. Leninciler için yalnızca ikinci yol vardır.

Konferans, bu yolda savaşımı örgütlü yürütebilmek için “oportünizm yenilmeden burjuvazi yenilemez” belgisi altında toplandı.

TKP'nin Leninciler Konferansı, işçi sınıfımızın sosyalizm uğruna verdiği kavgada ileri bir adım olsun!

Türkiye Komünist Partisi
Leninciler Konferansı

AÇIKLAMA

Türkiye işçi ve komünist hareketinin, partimizin oportünistler eliyle itildiği derin bunalımdan çıkış yollarını görüşmek üzere Türkiye Komünist Partisi'nin Leninci güçleri bir Konferans ile bir araya geldiler.

Konferans'ta, partimizin tüm kilit örgütleri temsil edildiler. Bazı yöre ve il örgütleri tüm örgüt olarak katılırken, Menşeviklerin henüz etkinliklerini sürdürebildikleri bazı yöre ve il örgütlerinden Konferans'a Leninci kanadın sözcüleri katıldılar. Konferans delegeleri arasında çok sayıda yöre ve il komitesi sekreterlerinin, Merkez Komite üyelerinin, başka alanlarda yetkili yoldaşların yer almaları, Konferans'ın temsil yeteneğini tartışmaya yer bırakmaz biçimde sergiledi.

TKP'nin Leninciler Konferansı, yurdumuzun genel durumunu, partimizin durumunu, hızla büyüyen Leninci kanadın daha etkin savaşım verebilme sorunlarını görüştü.

Konferansımız, kendi içinde büyük aksaklıklar taşıyan, ama daha önemlisi, Menşevikler eliyle yerle bir edilen tüzüğün işlemediği ve oportünizm yenilmeden, kongre toplanmadan artık işleyemeyeceği sonucuna vardı. Konferansımız, TKP'nin Leninci güçlerinin likidatörlere karşı daha uyumlu ve disiplinli bir savaşım yürütebilmeleri için bir Eşgüdüm Komitesi kurdu. TKP'nin Leninci güçleri için bağlayıcı merkez Eşgüdüm Komitesi'dir. Tam kadro Leninizm'i savunan il örgütleri Eşgüdüm Komitesi'ne bakacaklardır. Lenincilerin gayrimeşru biçimde görevden alındıkları ama önemli bir gücü temsil ettikleri illerde TKP'nin Leninci il komiteleri kurulacak ve bu komiteler de Eşgüdüm Komitesi'ne bakacaklardır.

Konferansımız, partimizde gelişen sorunları ve bugünkü fiili durumu görüşmek üzere 1932'den bu yana toplanmayan 5. Kongre'nin toplanması ve açık bir tartışma ortamının sağlanması çağrısı yaptı.

Konferansımız, uzun ve yoğun bir çalışma süresini kapladı. On altı maddelik kapsamlı bir gündemi vardı. Bu gündem üzerinde Konferans'a tartışma platformu hazırlamakla görevli, en az üçer yoldaştan oluşan 14 komisyon kuruldu. Çoğu yoldaşlar birkaç komisyonda birden görev aldılar.

Konferans'ı, Konferans'a katılanların seçtiği üç kişilik Başkanlık Kurulu yönetti. Konuların görüşülmesine geçmeden önce, oturumlarda izlenecek tutumu belirleyen bir Konferans İç Tüzüğü kabul edildi. Konferans 9.00–12.00, 13.30–17.30 arası olmak üzere günde iki oturumla sürdürüldü. Komisyon toplantıları bu oturumlar dışında kalan sürede yapıldı.

Tutanaklar, Başkanlık Kurulu'nun yardımıyla, Konferans dışı bir sekreterlik bürosunca tutuldu. Her sabah bir önceki günün tutanakları Konferans'a katılan yoldaşlar tarafından okunarak imza ile onaylandı.

Konferansımız, önceden görev almış yoldaşların çıkarıp okudukları, üstünde görüşme açılmadan "alkışlarla onaylanan" konuşmaların yer aldığı göstermelik bir Konferans olmadı. Leninci harekete, TKP'ye sonuna dek sahip çıkan, görevinin, sorumluluğunun bilincinde yoldaşların komünist dürüstlük içinde, sözünü sakınmadan, en hararetli ve açık tartışmayı yaptıkları gerçek bir kürsü oldu. Açık tartışma, eleştiri–özeleştiri, eylemde demir birlik ilkesini Leninci hareketin davranış kuralı olarak kökleştirdi.

TKP'nin Leninciler Konferansı, yoğun çalışma süresi içinde 21 karar tasarısı hazırladı, tartıştı ve onayladı. Tüm kararlar oybirliğiyle alındı.

TKP'nin oportünist yöneticilerince 1977 yılında, çok daha geniş olanaklarla toplanan Konferans'a katılmış olan yoldaşlar! O Konferansla Lenincilerin Konferansını karşılaştırın. Yukarıda kısaca özetlenen hiçbir özelliğin o Konferans'ta olmadığını, orada uygulanan hiçbir yöntemin de Leninciler Konferansı'na sokulmadığını göreceksiniz.

Komünistler, partili yoldaşlar! Konferans kararlarını dikkatle inceleyin, 1977 Konferans belgeleriyle karşılaştırın. Leninciler Konferansı'nın her konuda açık tutum belirlediğini göreceksiniz.

Devletin hızla faşistleşmekte olduğu, Menşeviklerin ihbarcılığa saptığı bir dönemde siyasal polise kadro kaptırmadan böyle bir Konferans'ı toplayabilmek de önemli bir başarıdır.

TKP'nin Leninciler Konferansı, işçi sınıfımızın sosyalizm uğruna verdiği kavgada ileri bir adım olsun!

Türkiye Komünist Partisi
Leninciler Eşgüdüm Komitesi

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ LENİNCİLER KONFERANSI KARARLARI

1. KOMÜNİSTLERE ÇAĞRI

Ülkemiz son 10 yıldır, giderek derinleşen bir bunalım yaşıyor. Sınıf savaşımı keskinleşiyor, devrimci yığın eylemleri yükseliyor, sık sık barikat savaşlarına dönüşüyor. Burjuvazi zorlanıyor, faşizm tehlikesi somutlaşıyor. Günden güne olgunlaşan devrimci durum, ya faşizm ya ileri demokratik halk devrimi ikilemini güncelleştiriyor. Türkiye'nin önüne tarihsel devrimci fırsat doğuyor.

Tarihsel fırsatları değerlendirmek, yükselen devrimci dalgayı devrimle sonuçlandırmak görevi en başta işçi sınıfımızın öncü siyasal örgütüne düşüyor.

Türkiye Komünist Partisi, partimiz, oportünist yöneticilerin elinde üstüne düşen görevi yerine getirmekten bugün uzaktır. Oportünistler TKP'yi burjuvazinin eklentisi, reformlar partisi durumuna getirmeye çalışıyorlar. Kuyrukçu–reformcu bir siyasal çizgi izleyerek, Leninci normları ve tüzüğü çiğneyerek, fraksiyoncu–tasfiyeci yöntemler kullanarak partiye, halkımıza, devrime ihanet ediyorlar.

Bu durumun sürmesine izin verilemez. Türkiye Komünist Partisi, oportünistlerin elinde çürümeye terk edilemez. TKP içindeki Leninci güçler bunun için savaşıyor. TKP içinde Lenincilerin sürdürdüğü savaş, fraksiyonlar arası sen–ben kavgası değildir. TKP içindeki hesaplaşma, Marksizm–Leninizm'le oportünizmin Türkiye çapındaki hesaplaşmasıdır. Türkiye'de devrim isteyen hiçbir güç bu hesaplaşmaya kayıtsız kalamaz.

TKP'nin Leninci güçleri, bir avuç oportünist yönetici dışında tüm partilileri, çeşitli nedenlerle parti dışında kalmış komünistleri birleştirecek olan ideolojik–siyasal çizgiyi nesnel örgütsel güce dönüştürme yolundan yürüyor.

Türkiye Komünist Partisi üyeleri! Partimizi oportünizmden arındırmak, Leninci çizgiyi partiye egemen kılmak için, sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimi için görev başına!

Oportünist yönetim kliğinin dükkâncı tutumu nedeniyle aramızda yer almayan *parti–dışı komünistler!* Partiye girin, oportünizme karşı örgütlü savaşa katılın!

Oportünist yönetim kliğinin sosyal–şoven tutumu nedeniyle aramızda yer almayan *Kürt komünistler*, sizlere sesleniyoruz: Leninci güçlerle Türkiye Komünist Partisi'nde birleşin!

Oportünizm yıkılmadan burjuvazi yıkılamaz!

2. KONGRE ÇAĞRISI

Türkiye Komünist Partisi Leninciler Konferansı, tüm Türkiyeli komünistlere, Türkiye Komünist Partisi'nin kongresinin toplanması için çağrıda bulunmaya karar vermiştir.

Komünist partisinin kongresinin, tüzükte belirlenen süre içinde ve demokratik olarak yapılması ilkesel bir zorunluluk, aynı zamanda uluslararası bir gelenektir.

Komünist Partisi'nin doğru ideolojik temelde tek yumruk gibi savaştan bir parti olabilmesi için, en üst organ kongreye tüm delegelerin örgütlerinde seçilerek gelmeleri ve burada tüm görüşlerin özgürce belirtilmesi gereklidir.

Oportünistler, yarım yüzyıldır TKP'nin kongresini toplamayarak tüzüğü çiğniyorlar, uluslararası komünist hareketin geleneklerini ayaklar altına alıyorlar. Seçimle işbaşına gelmemiş, fraksiyonculuğu ve likidatörlüğü, varlığını korumanın temel yöntemi olarak benimsemiş bu oportünist klik, kongreyi toplamayarak tabanın hesap sormasını engellemeye çalışıyor. TKP içinde hızla gelişen Lenincilerin gücünden duyduğu korkuyla kongreye yanaşmıyor. TKP'yi kuyrukçu, devrimci durumun gerisinde kalan, yığınların arkasından nal toplayan bir örgüt durumuna düşürüyor.

TKP'nin Leninci güçleri, ülkemizde hızla derinleşen devrimci durumun görevlerini üstlenebilecek, yığınları sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimine hazırlayabilecek, oportünizmden arınmış bir TKP'ye, ancak en kısa zamanda toplanacak bir kongreyle ulaşılabileceğinin bilincindedir.

Uluslararası komünist hareket içinde görülmemiş yüz karasına son vermek için, TKP'yi uluslararası komünist hareket içindeki saygın yerine oturtmak için kongre derhal toplanmalı ve partimizi oportünizmden arındırmalıdır.

Tüm TKP üyesi komünistlerin, TKP'nin oportünist yönetimi nedeniyle parti dışında kalmış partisiz komünistlerin görevi, Türkiye devriminin yazgısının Leninci bir TKP için savaşımın sonucuna bağlı olduğunun bilincinde olarak, bu hedef çevresinde örgütlü olarak omuz omuza savaşmaktır. **DEMOKRATİK OLARAK SEÇİLMİŞ TÜM ÖRGÜT DELEGELERİNİN KATILACAĞI, EN KISA ZAMANDA TOPLANACAK KONGRE İÇİN, TKP'NİN KONGRESİ İÇİN ÖRGÜTLÜ SAVAŞIM GÜNÜN TEMEL BİR GÖREVIDİR.**

3. PARTİ İÇİ DURUMUN GETİRDİĞİ GÖREV

Türkiye kaynıyor. İşçi sınıfımız alanlarda, fabrikalarda, semtlerde barikat savaşları veriyor. Düzeni çatırdatıyor.

İşçi sınıfımızın komünist yöneticisine su gibi, hava gibi gereksinim duyduğu böyle bir dönemde, TKP Politik Bürosu partimizi sınıfına ve adına yaraşmayan onursuz bir konuma sürükledi. İşçi sınıfımızın, aydınlık gelecek için taşıdığı tarihsel sorumluluğunu yerine getirebilmesi, Leninci bir TKP savaşımında düğümlendi. TKP'nin Leninci güçleri bu savaşımı utkuya götürmeye kararlıdılar.

Partimiz uzun yıllar likidasyona uğradı. 1973 atılımı, sağlam bir ideolojik temel oluşturmadan, örgütsel bir canlanma getirdi. 1976'dan 1978'e dek Leninciler, örgütsel canlanmanın altına doğru bir ideolojik temel döşeyebilmek için savaştılar. CHP hükümeti dönemi kuyrukçu siyasetleri sergiledikçe ve Parti içinde Leninci fikirler güçlendikçe, yönetimi tutan oportünistlerin fraksiyoncu çabaları yoğunlaştı ve açığa çıktı. Genel Sekreter İ. Bilen'in ortacılığı oportünizmle uzlaştı. 1979'da Lenincilere öz ve biçim olarak haksız bir saldırı kampanyası başladı. Oportünist irin patladı. Savaşım yeni bir düzeye yükseldi. Leninci çizgi de yaşanan deneyimlerden ders çıkardı, olgunlaştı.

Leninciler baştan beri yönetimin kişisel değil ilkesel yapısıyla ilgilendiler. Doğrusu budur. Ancak, yanlış bir yapı içinde bu doğru, Leninci fikirlerin tabandaki gücünün aynı oranda yönetime yansımamasını getirdi. Oportünistler ve ortacı oportünistler bundan yararlanarak merkez organını kendi özel organlarına çevirdiler. Leninci görüşlere yer vermediler. Parti yönetimini kendi fraksiyoncu amaçları doğrultusunda kullandılar. Tüzüğü çiğneyerek, Leninci MK üyelerine, her düzeyde örgüt ve üyelere karşı tasfiyeye geçtiler. Leninci görüşleri savunan örgütlerle bağlarını kopardılar, koca parti örgütlerine sırt çevirdiler. Tasfiyeleri, silahlı saldırı ve ihbarcılıkla birleştirdiler. Parti disiplinini ayaklar altına aldılar. Demokratik yığın örgütlerinin disiplinini de atlayarak, oralarda da tasfiyecilik yaptılar. Örgütlerin demokratik niteliğine zarar verdiler.

Ülkemizin içinde bulunduğu koşullarda ve bu tür bir saldırı karşısında Leninciler boş durmayacaklardır. Tüm yaşamlarını, enerji ve özverilerini seve seve verdikleri TKP'yi çürümeye bırakmayacaklardır. Karşımızda yönetici fraksiyonlar olduğu için, olayların iç yüzünü kolayca görmeyen ama komünist adına inançlı yoldaşlarını oportünizmin kucağında bırakmayacaklardır. Bu partizan savaşı, komünistlere yaraşır biçimde, *örgütlü* olarak sürdüreceklerdir.

Sorunları çözenin her türlü yolu tıkandıktan sonra 1979'da *İşçinin Sesi*'nin yeniden çıkışıyla örgütlü savaşın ilk adımları atıldı. Leninciler *İşçinin Sesi* çevresinde kümeleniler. Şimdi bu örgütlenmeyi geliştirmek gerekiyor. Bunun için konferansımız bir Eşgüdüm Komitesi ve bu komite içinde bir Üst Büro kurulmasını kararlaştırır.

Eşgüdüm Komitesi MK, Üst Büro Politik Büro değildir. Eşgüdüm Komitesi'nin görevleri şöyledir:

- 1) TKP üst yönetiminin yürüttüğü çirkin fraksiyoncu saldırıya karşı savaşta, Leninci yöre, il, bölge, semt komitelerinin ve parti temel örgütlerinin tutum birliğini, pratik liderliğini sağlamak;
- 2) Oportünizmi ve ortacı oportünizmi partili yoldaşlarımıza ve işçi sınıfımıza daha iyi ve sistemli biçimde sergilemek;

3) Yarım yüzyıldır kongre yapılmayan partimizde, göstermelik olmayan, gerçek bir kongre için savaşım yürütmek;

4) Türkiye’de gelişen sınıf savaşımının her alanında TKP’nin Leninci güçlerinin tek bir siyasal tutumla hareket edebilmelerini sağlamak.

Eşgüdüm Komitesi’ni oluşturan yoldaşlar bağlı oldukları ya da içinden geldikleri örgütlerin temsilcisi olarak değil, tüm hareketin kolektif yöneticisi olarak bir araya gelmişlerdir. Hareketin genel çıkarlarını doğrudan ilgilendiren her konuda, Eşgüdüm Komitesi’nin kararları yerel örgütler üzerinde bağlayıcıdır.

Eşgüdüm Komitesi Üst Bürosu ise, Eşgüdüm Komitesi’nin çalışmalarında sürekliliği sağlamakla ve Eşgüdüm Komitesi ile Merkez Organ arasındaki eşgüdümünden sorumludur. Üst Büro, Eşgüdüm Komitesi toplantıları dışında tam yetkilidir.

Komünistlerin Leninci bir TKP için örgütlü savaşımı yükseltmesi, genel devrimci çıkarın acil bir gerekliliğidir.

4. PROGRAM ÜSTÜNE

Türkiye Komünist Partisi'nin Üçüncü Programı, Leninci ve oportünist görüşleri birlikte barındıran eklektik bir programdır. Bu program partimizin eklektik yapısını yansıtmış ve bu yapıyı daha da azdırmıştır. Bu içeriğiyle Program bir kılavuz değildir.

Bugün TKP içinde komünistlerin likidatörlere karşı yürüttüğü savaşımın özü, içeriği, partimizi Marksçı–Leninci bir programa sahip kılmak, sınıf savaşımında kadroların ve sınıfımızın önüne şaşmaz bir pusula koymaktır.

TKP'nin Marksçı–Leninci bir programa sahip olması sorunu Kongre ile bağlıdır. Bu nedenle, partimizin 1932'deki 4. Kongresi'nden bu yana toplanmayan 5. Kongre derhal toplanıp program sorununu çözmelidir.

Bu gerçekleri göz önüne alan Konferansımız:

- 1) TKP'nin Leninci güçlerince bir program taslağı hazırlanmasını;
- 2) Program taslağını hazırlamak üzere bir komisyon kurulmasını;
- 3) Hazırlanacak program taslağının tartışılmak üzere parti örgütüne ve işçi sınıfımıza sunulmasını;
- 4) Ve TKP'nin 5. Kongresi'ne öneri olarak götürülmesini karar altına alır.

5. MERKEZ ORGANI ÜSTÜNE

Merkez yayın organı, “yalnızca kolektif bir propagandacı, kolektif bir ajitatör değil, aynı zamanda kolektif bir örgütçüdür”.

Kolektif propagandacılık, ideolojik liderlik, gazetenin devrimin teorik sorunlarını çözücü, parti politikasını açımlayıcı, partililere ışık tutucu niteliğiyle ve bu alanda en ileri olabilmesiyle sağlanır.

Kolektif ajitatörlük, gazetenin yığınları harekete geçiricilik yeteneğini anlatır.

Kolektif örgütçülük, en geniş işçi yığınları, sempatizan halkaları içinde gazete aracılığıyla ve gazete temelinde örgütlenmeyi anlatır.

Atılım bu üçlü işlevi yerine getirememiştir. İdeolojik konulardaki eklektizmi ile sistemli bir oportünizmi geliştirmiştir. Bu da partiyi çürümeye götürmüştür.

Atılım'ın ülke gerçeklerinden kopuk, partili yoldaşlar yığınının ilgi alanının dışında ve devrim hareketini geriye çekici, kısır-kavruk bir propaganda anlayışı vardır. Bu nedenle, dar çevreleri aşım geniş işçi yığınlarına ulaşamamıştır. Örgütçülük işlevini başaramamış, ajitasyon etkisi ise yığınları pasifize edici yönde olmuştur.

Atılım, bugün yalnızca Lenincilere karşı saldırı platformunda kullanılabilir olmuştur. Bu halıyla, partinin başını tutan oportünistlerin fraksiyonculuk aracıdır. Dahası, devrimimizin önünde duran ciddi bir engeldir.

İşçinin Sesi, daha 1976 sonlarında *Atılım*'a karşı ayırt edilir bir ideolojik üstünlük sağlamıştır. Giderek gelişen bu üstünlük, *Atılım*'ın beceremediği işlevlerini, yine giderek artan oranda, *İşçinin Sesi*'nin üstlenmesini zorunlu kılmıştır.

İşçinin Sesi, bu üçlü işlevi, en ileri düzeyde ve en uygun biçimde birleştirebilmiştir. Teorik-siyasal sorunlardaki açık-duru tavrı, bilimselliği ve devrimci ruhu onu eşsiz kılmıştır.

TKP'nin Leninciler Konferansı:

- 1) TKP içinde Marksçı-Leninci ideolojik birliği geliştirdiği;
- 2) Marksizm-Leninizm'i savunma ve yurdumuza uygulamada üstün başarı gösterdiği;
- 3) Partimiz yönetimine egemen olan likidatör-oportünist akıma ve yurt çapında sağ ve “sol” oportünizmin her belirtisine karşı uzlaşmasız savaşım verdiği;
- 4) Partimizin içine düştüğü bunalımda Leninci kadroların dağınkılığa düşmesini önleyerek, pratik çalışmayı başarıyla yönlendirdiği için *İşçinin Sesi*'ni partimizin gerçek merkez organı olarak tanıdığını duyurur.

6. İŞÇİNİN SESİ VE GÖREVLERİMİZ

İşçinin Sesi, Türkiye işçi sınıfının sesidir. *İşçinin Sesi*'nin Marksçı–Leninci konumuyla bağlı olan bu gerçek, pratikte de yadsınmaz bir biçimde kanıtlanmıştır. Türkiye’de ilk kez komünist bir yayın organı bu denli sevgi ve saygı uyandırmış, mektup almış, propaganda ve örgütlenme işlevini başarıyla yerine getirmiştir.

Bugün sorun merkez organımızı daha da başarılı kılmaktır. Bunun için Konferansımız, TKP’nin Leninci örgütlerinde merkez organı üzerine bir tartışma açılmasını karara bağlar. Böyle bir tartışmayla, merkez organın örgütleyici işlevini daha iyi değerlendirmek için yapılması gerekenler, merkez organın ve örgütlerin karşılıklı görevleri gibi konular geliştirilecek ve özüksenecektir.

Örgütsel birlik ideolojik birlik temelinde oluşur. Gazete, ulaştığı yere ideolojik birliği götürür, bu temelde örgütlenmeyi pekiştirir. Gazetenin dağıtım ağı çevresinde örgütlenme, gazete temelinde eğitimden ayrı düşünülmemelidir.

Dağıtım ve eğitim ağı parti örgütlerinden başlayarak çevreye yayılmalıdır. Muhabir gruplarının da kendi çevrelerinde aynı ağı genişletmeleri sağlanmalıdır. En önemlisi, merkez organdan başlayan ve yığınların ta içine uzanan bu dolaşımdan, canlı bilgilerin, yazıların, haberlerin merkez organa ulaşımı daha iyi örgütlenmelidir.

Örgüt demek, aynı anda, aynı biçimde hareket edebilmek demektir. Biz merkez organımız çevresinde, yığınların arasından dolaşıp merkez organa yeniden bilgi akıtan güçlü bir ağ kurarsak bu güçlü bir örgüt demektir. Eylem sırasında yalnızca parti örgütünün değil çevresindeki işçinin, emekçinin de birlikte hareket edebilmesi demektir.

Tüm bunları gerçekleştirmemizde önemli bir etken parasal sorundur. *İşçinin Sesi* bunun için tüm okuyucularından özveri istiyor. Biliyoruz ki, *İşçinin Sesi* okurları işçilerdir, emekçilerdir, gençlerdir, burjuvazinin yarattığı ekonomik bunalımın en ağır yükünü çekenlerdir. Ama aynı zamanda *İşçinin Sesi* okurları en bilinçli komünistler, ileri işçiler, devrimcilerdir. Devrimci savaşım, devrimci özveri üstünde yükselir.

İşçinin Sesi, Türkiye işçi sınıfının Marksçı–Leninci sesidir!

7. PROPAGANDANIN ÖRGÜTLENMESİ ÜSTÜNE

Türkiye’de yaşamın her yanını kapsayan derin bunalıma paralel olarak işçi sınıfının giderek daha geniş kesimleri savaşıma katılıyor, devrimci hareket hızla genişliyor. Buna karşılık kadrolaşma, kadrolarımızın genel gelişme hızı daha düşük kalıyor.

Teorik–siyasal konuları üyelerimize ve devrimci işçilere doğru ve tutarlı biçimde anlatabilecek yetişkin propagandistlerimizin sayısı oldukça azdır.

İllegal çalışma koşulları, büyük ölçekli okuma gruplarının geniş çapta örgütlenmesini ve böylece az sayıdaki yetişkin propagandistin daha etkin biçimde göreve koşulmasını engelliyor.

Bu durumu dikkate alan Konferansımız:

1) Yerel parti komitelerinin, üyeleri arasından yetenekli propagandistleri seçmelerini ve göreve koşmalarını, güncel propaganda konularının bu yoldaşlarca *doğru* sunulmasını denetlemelerini;

2) Merkez organın parti komitelerini kitap, broşür, gazete, dergi, okuma planı gibi gereçlerle sürekli beslemesini;

3) Partimiz propagandistlerinin görevlerini yaparken toplumsal ve siyasal yaşamın sorunlarına eğilmelerini ve olabildiğince geniş kesimlerin anlayabileceği bir dil kullanmalarını;

4) Parti taban örgütlerinden başlayarak her katta ve işçi muhabir gruplarında *İşçinin Sesi*’nin ve yayınlarının düzenli ve sistemli bir çalışmayla özümsemesini, bu temel görevin gerektiğince gerçekleştirilmesinden Eşgüdüm Komitesi’nin sorumlu olduğunu;

5) İl komiteleri düzeyinde propaganda ve merkez organını beslemeden sorumlu “propaganda büroları”nın kurulmasını kararlaştırır.

8. AJİTASYONUN ÖRGÜTLENMESİ ÜSTÜNE

Türkiye’de yaşanan derin bunalım, geniş yığınları hızla siyasal savaşıma çekiyor.

Bu durumu değerlendirmede, daha geniş yığınları savaşa katmada aktif ve etkili bir ajitasyon çalışmasının önemi büyüktür. Siyasal gerçeklerin günü gününe, çarpıcı ve canlı sergilenmesini başarmak, ajitasyonu ülke çapında aynı hedefe yöneltmek görevleri önümüzde duruyor.

Bu görevi yerine getirebilmek için:

1) Yerel parti komiteleri, üyeleri arasından yetenekli ajitatörler seçerek, bunları özel bir eğitimden geçirmelidir. Öte yandan, her komünistin, her örgüt üyesinin bir ajitatör olduğu gerçeği unutulmamalıdır;

2) Doğru ve başarılı bir ajitasyon çalışması için partimizin Leninci kanadının siyasetinin tam ve doğru olarak özümsemesini sağlamak zorunludur. Bu amaçla, merkez organımız *İşçinin Sesi* ajitatörler tarafından özenle çalışılmalı, ülke çapında dil birliği bu yöntemle sağlanmalıdır;

3) Ajitasyon güncel, somut ve yaratıcı olmalı, yığınların psikolojisini dikkate almalı, yığınların devrimci ruhunu ve coşkularını yükseltici yönde yapılmalıdır;

4) Devrimci eylemler, ajitasyonda üst düzeyde proleter yöntemdir. Eylemlerden önce, sonra ve eylem sırasında ajitasyonu daha yaygın ve aktif bir anlayışla örgütlemeliyiz. Eylemlerin duyurulmasının başlı başına ajitasyon niteliği taşıdığını dikkate almalı, bu eylemleri tüm devrimci coşkusu ve özülle yığınlara yansıtmalıyız.

9. YAYINLARIN ÖRGÜTLENMESİ ÜSTÜNE

Yayınlar partinin canıdır. İdeolojik, siyasal birliğin sağlanması, kolektif propaganda, ajitasyon ve örgütlenmenin başarıyla yürütülmesi, en başta merkez organı olmak üzere tüm parti yayınlarının en hızlı ve yaygın biçimde yığınlara ve militanlara ulaştırılmasıyla bağlıdır.

TKP'nin Leninci güçlerinin merkez yayın organı *İşçinin Sesi*'nin yığınlara ulaşması, burjuvazi ve oportünistler tarafından her çeşit yöntemle başvurulmuş engellenmeye çalışılıyor. Aynı engelleme tüm öteki yayınlarımız için de geçerlidir. Bu engelleme son dönemde iyice artmıştır.

Yayınların dağıtımının can alıcı önemini gözden kaçırmayan ve bunun bugün önümüzde duran en önemli bir sorun olduğunu saptayan Konferansımız, yayın dağıtımının yeni, engellemeleri aşıcı yöntemlerle yeniden düzenlenmesini kararlaştırır. Bunun en ivedi olarak yapılması için Eşgüdüm Komitesi'ni görevlendirir. Yığınlara daha fazla ulaşabilmek için legal yayın olanaklarının araştırılmasını gerekli görür. Yabancı dillerdeki yayınlarımızın ve dağıtımının genişletilmesi de önemle ele alınması gereken bir görevdir.

(10. Karar Tasarısı konspirasyon nedeniyle basılmamıştır.)

11. DİSİPLİN VE KONSPİRASYON ÜSTÜNE

Proletaryanın erki ele geçirme savaşımında ideoloji ve örgütten başka silahı yoktur. Komünist Partisi, ideolojik birlik üstünde yükselen örgütsel birlik demektir. Partinin işçi sınıfının öncülüğü görevini yerine getirebilmesi, onun çelik disiplinli bir örgüt olmasına bağlıdır.

Leninci disiplin, 1) Açık tartışma; 2) Açık eleştiri–öz eleştiri; 3) Eylemde demir birlik; 4) Partinin verdiği görevleri eksiksiz yerine getirme; 5) Parasal kaynakları partiden sakınmama-
madır.

Leninci disiplin ideolojik birliğe dayanır. Disiplin sorununu her zaman doğru bilinç, yığınlarla bağ ve doğru siyaset sorunları ile birlikte ele almak gerekir.

Oportünistlerin anlayışı bürokratik disiplindir. Onlar, yukarıda maddelenen disiplin anlayışının yalnızca 3., 4. ve 5. noktalarını disiplin diye dayattılar. Öte yanda, disiplin kılıfıyla organlarda ideolojik tartışmayı yasakladılar. Konspirasyonu ideolojik konulara taşıdılar. Parti içinde Lenincileri boykot ettiler ve tüzüğü delip geçerek partimizi bölme yolunda yürüyorlar.

Komünist partisi monolitik bir örgüttür. Bundan, parti monolitik olduğu için değişik görüşler çıkamaz, çıkmamalıdır, yasaklanmalıdır sonucuna varılamaz. Bu, farklı görüşler açıkça tartışılabildiği için sonuçta doğru görüşün partiye egemen kılınması, değişik görüşlerin gizli köşelerde yaşayamaması demektir. Leninci disiplinin, demokratik merkezîyetçiliğin doğru işletilmesi partiyi monolitik yapar. Tartışma, eleştiri ve fikirler yasaklanarak parti monolitik yapılmaz.

Leninciler, partimiz üst yönetiminin bürokratik disiplin anlayışına, partiyi çiftlik yapma ve bunu da disiplin kılıfıyla gizleme anlayışına karşı çıktılar. Eylemde demir birlik, partinin verdiği görevleri eksiksiz yerine getirme ve parasal kaynakları partiden sakınmama ilkelerine her zaman bağlı kaldılar. Öte yanda, kendilerine tanınmayan açık tartışma ve açık eleştiri–özeleştiri haklarını da savaşıarak çekip aldılar.

Bugün partimiz içinde yeni bir durum doğmuştur ve bu durum büyük bir olasılıkla 5. Kongreye dek sürecektir. Bu yeni durumun özelliğini kısaca belirleyelim.

Partimizin tüzüğü, yani disiplin belgesi, Menşevikler eliyle yerle bir edilmiştir. Merkez komitesi üyelerini MK'dan çıkarma, yöre ve il komiteleri sekreterlerini ve komite üyelerini görevden alma, yapabildikleri yerlerde Lenincileri partiden çıkarma, örgütleri toptan çıkarma, tüm bunlar gerekçesi Leninizm'de, komünist disiplin anlayışında ve tüzüğümüzde yer almış ağır disiplin suçlarıdır.

Sonra, 9 aydır yürüyen tartışmalar, partimizde çok derin ideolojik ayrılıklar olduğunu sergilemiştir.

Bugün partimizde irade birliği kalmamıştır. Tüzük işlemiyor. Parti bütünü, ayrılık noktaları üstünde görüşünü daha belirtmemişken, “beğenilmeyen” görüşler ve bu görüşleri savunan yoldaşlar tasfiye edilmeye kalkılıyor. Menşevik yönetim kliğinin tuttuğu yol Lenincilere parti içinde örgütlü savaşımından başka seçenek bırakmamıştır. Dolayısıyla bugün partimizde *iki ayrı disiplin* oluşmuştur, Menşevik disiplin ve Bolşevik disiplin. Her konuda iki ayrı tutum, iki ayrı otorite merkezi, iki ayrı disiplin.

Bu durumun günahı, yıllarca ısrarla sürdürülen uyarılara karşın organlarda tartışma yolunu tıkayan, oldu–bitti tasfiyeciliğe batan oportünist yönetim kliğidir.

Ve de bunlar olurken, *parti bütünü ayrılık noktaları üstünde henüz iradesini belirtmemiştir*. Parti bütünü, bugünkü koşullarda iradesini ancak devrimci dürüstlük temelinde toplanacak, tüm parti güçlerinin temsil edileceği, açık tartışmanın yer alacağı, düzmece olmayan bir *kongrede* belirtebilir. İşte bu nedenle, bugünkü ikili yapı kongreye dek sürecektir. Ve orada irade birliği, otorite ve disiplin birliği yeniden kurulacaktır.

Yukarıda özetlenen çerçeveyi temelinden değiştiren gelişmeler olmadıkça, TKP'nin Leninci kanadının Menşevik merkezle ilişkisi bu sınırlar içinde yürüyecektir.

Öte yanda, içinde bulunduğumuz bu kargaşa döneminde TKP'nin Leninci kanadının kendi iç disiplini yaşamsal bir önem taşımaktadır.

Bürokratik disipline başkaldırarak açık tartışma içinde birbirini bulmuş komünistler olarak disiplin uygulamamızda yer yer eksiklikler ortaya çıkmaktadır. Oportünizme duyulan nefret ve oportünist uygulamalardan tikslenme bizi bazı doğruları da elimizin tersiyle itmeye götürmemelidir. Her güçlükten sıyrılabilme, utkuya ulaşabilmek için tüm yoldaşlarımızın Leninci disiplin anlayışına sınımsız sarılması zorunludur.

Konspirasyon, partiyi düşmanlarından, burjuvaziden ve onun ajanlarından korumak için gereklidir. Konspirasyon ideolojik alanda olmaz. Oportünistler konspirasyon yaygaraları ile ideolojik tartışmayı yasaklarken, parti içindeki Leninci güçleri burjuvaziye ihbar ettiler. Vedat Nedim'lerin yolundan yürüdüler. Öte yandan devekuşu konspirasyon anlayışıyla çalıştıkları için kadroları deşifre ettiler, bu nedenle de burjuvaziyle pazarlıklara, uzlaşmalara gittiler.

TKP'nin Leninciler Konferansı, tüm yoldaşlarımızı disiplini ve konspirasyonu yükseltmeye çağırır.

TKP'nin Leninciler Konferansı, tüzük taslağı hazırlamakla görevli bir komisyon kurulmasını ve hazırlanacak tüzük taslağının toplanacak 5. Kongre'ye sunulmasını karar altına alır.

12. RAPOR DÜZENİ ÜSTÜNE

Marksçı–Leninci ideoloji ve siyasetle donanmış komünist partisi, çağdaş dünyanın en modern örgütüdür.

TKP'nin Leninci güçlerinin örgütlenmesi bu ölçüte uygun olmak zorundadır. Türkiye'nin en modern, en akılcı örgütü olmak zorundadır. Bu konuda alınması gereken çok yol vardır. Çalışmalarımızın her alanında standartlaşmayı başa almalıyız. Standartlaşma örgüt olma demektir, yurdun her yanında bir örnek davranabilme demektir.

Parti örgütü içinde her düzeyde verilen raporların bir örnekleşmesi standartlaşmada önemli bir adım olacaktır. Bu nedenle Konferansımız aşağıdaki rapor düzenini tüm parti örgütlerine götürme kararını almıştır:

1. Örgüt Raporu
 - 1.1. Üye sayısı ve örgüt şeması
 - 1.2. İşçi Muhabir Gruplarında eğitim gören, bağış ödeyen sempatican sayısı (ve grup sayısı)
 - 1.3. Düzenli görüşülen daha geniş sempatican sayısı
 - 1.4. Örgüt içi sorunlar
 - 1.5. Öneri ve eleştiri–özeleştiri
2. Ajitasyon–propaganda, eğitim
 - 2.1. Yörenizde (ilinizde) özellikle önem kazanan ideolojik sorunlar
 - 2.2. Eğitim çalışmalarının genel gidişi üzerine değerlendirme
 - 2.3. Dağıtılan gazete sayısı (postadan çıkan ve çoğaltılan)
 - 2.4. Son rapordan bu yana Merkez Organa gönderilen haber–yazı, fotoğraf sayısı (gönderilmemişse nedeni)
 - 2.5. Merkez Organa düzenli yollanan dergi, istatistik, kitap, vb.
 - 2.6. Merkez Organa öneriler ve varsa eleştiriler
3. Siyasal Durum
 - 3.1. Türkiye'nin bugünkü siyasal ortamını nasıl değerlendiriyorsunuz?
 - 3.2. Bölgenizdeki son siyasal durum
 - 3.3. Bölgenizdeki tüm siyasal parti ve gruplar hakkında tek tek bilgi. Bunlarla ilişkilerimizin durumu
4. Yığın Çalışmaları
 - 4.1. Bölgenizdeki yığın eylemleri hakkında ayrıntılı bilgi ve değerlendirme
 - 4.2. Yığın örgütlerinin durumu
5. Mali Rapor
6. Serbest Madde

13. PARASAL SORUN ÜSTÜNE

Marksizm–Leninizm’in ideolojik gücünü nesnel güce çevirmek gereklidir. Bunun için TKP’mizin örgütlülüğünü, devrimci dalgayı kucaklayacak bir düzeye yükseltmek gerekir. Partimizin gelişmesinin, serpilmesinin önündeki parasal zorlukları yıkmak zorundayız. Bu da tüccar mantığıyla değil, Bolşevik örgütlenme ve devrimci yöntemle olur.

Menşevikler partimizin önündeki parasal sorunun çözümünde de oportünist yanaşmalarını sürdürdüler. En başta üyelere dayanmaları gerekirken, devrimci durum koşullarında kesenek oranını ortalama % 2 gibi komik derecede düşük tuttular. Bu kesenekler de düzenli ve tam olarak hiçbir zaman toplanmadı. Devrimci durumda yığınlarda, sempatizanlarda ve üyelere yük-selen devrimci özveri duygusu değerlendirilmedi. Buna en somut örnek Menşeviklerin “Yaz Taarruzu”na karşı çıkmalarıdır.

Menşevikler parasal soruna tüccar kafasıyla yanaştılar. Düzenle entegre olmuş, uyuşmuş işletmeler kurdular. Örgütleri parasal sorunu çözmek için üyelere, sempatizanlara, yığınlara yöneltecekleri yerde hazır paraya alıştırdılar. Yaratıcılık gelişmedi. Har vurup harman savurma başladı. Mali hesap diye bir şey alınmaz oldu. Parti normları çiğnendi.

TKP’miz bu hastalıkları yenmek, parasal sorunu devrimci duruma uygun biçimde çözmek zorundadır. Üyelerimizin, sempatizanlarımızın, yığınların devrimci özverisini değerlendirmek ve yükseltmek, hem örgütlülüğü artırmak, hem de parasal soruna çözüm bulmak için ana haldedir. Her parti örgütü parasal yönden kendi kendine yeterli olmalı ve üstündeki örgüte düzenli parasal kaynak vermelidir.

Bu amaçla Konferansımız, tüm parti komitelerinin:

- Üyelerin kesenek oranını artırması, keseneklerini tam ve düzenli olarak toplaması;
- İşçi Muhabir Gruplarından, sempatizanlardan, işçilerden aylık *düzenli* bağış toplaması;
- Geniş çaplı, üyelere, sempatizanlara, yığınlara yönelik merkezi bir bağış kampanyası açması;
- Üç yıldır başarıyla uygulanan “Yaz Taarruzu”nu tüm Türkiye çapında yerleştirmesi kararını alır.

Konferansımız Eşgüdüm Komitesi’ni sürekli ve düzenli gelir getirecek, düzene entegre olmamış parasal kaynakları yaratmak için gerekli örgütlenmeleri derhal yapmakla ve yürütmekle görevlendirir.

14. SİYASAL AKIMLAR VE TKP’NİN TUTUMU ÜSTÜNE

TKP’nin oportünist yönetimi “işçi sınıfının birliği”, “eylem ve cephe birliği” sözleri altında işçi sınıfımızı başka siyasal akımların kuyruğuna takmaya çalışıyor. Bu yalnızca işçi sınıfımızın onurunu zedelemez. Devrimde proletaryanın yönetici rolünü, devrimi tehlikeye atar.

Konferansımız, TKP’nin Leninci güçlerinin öteki siyasal akımlara tutumunu açık seçik koymanın önemini ve bununla bağlı olarak şu noktaları vurgular:

1) CHP büyük ağırlığıyla tekel dışı burjuvazinin sözcüsüdür. Tekel dışı burjuvazi devrimci bir güç değildir. Sosyal-demokrat CHP’nin de devrimci bir parti olmadığı, burjuva reformizmiyle devrimi boğmak için özel çaba harcadığı apaçık görülmüştür. Bugün azıtan gericiğin kapıları birer birer CHP hükümeti döneminde açılmıştır. İşçi düşmanı, halk düşmanı uygulamaların azıtması o dönemde başlamıştır.

CHP’nin sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimi için savaşta bağlaşıklık olabileceği düşünülemez. Komünistlerin görevi, CHP’yi sergilemek, onu yığınlardan yalıtılmaktır. Burjuvazinin aşırı gerici kolunun kaba saldırıları ve bu saldırılara verilecek yanıtın biçimi yığınların gözünde açıktır. Burjuvazinin yığınların bilincini bulandıran ideolojik saldırısının ana kaynağı ise CHP’dir. Burjuvaziye karşı ideolojik savaş, özünde CHP’ye karşı ideolojik savaştır.

2) Oportünistler CHP kuyrukçuluğunu şimdi CHP sol kanadı kuyrukçuluğu biçiminde yeniden önümüze sürüyorlar. CHP sol kanadı, tüm dünya deneylerinde görüldüğü gibi, sosyal-demokrasinin yığınlar içinde kaybolan etkinliğini daha sol görünen sözlerle canlandırma amacını taşıyor. TKP’nin Leninci güçleri, CHP’nin bütün kanatlarına karşı ideolojik savaşımı sürdürecektir. CHP’nin kaybolan etkinliğinin de, CHP kuyrukçuluğunun da yeni biçimlerde yeniden canlandırılmasına izin vermeyeceklerdir.

3) Türkiye’de çok geniş bir küçük burjuva sınıfı vardır. Siyasal yelpazede de çeşitli küçük burjuva akımlar yer almaktadır. İşçi sınıfımız devrimci öncülüğünü pratikte kanıtladıkça, küçük burjuva siyasal akımların çoğu küçük burjuva sosyalizmi niteliğine büründü. Devrimci durumda, ileri demokratik halk devriminde bağlaşıklık açısından bu küçük burjuva akımlar arasında bakılacak en önemli ölçüt, reformcu mu, devrimci mi olduklarıdır.

TİP, TSİP gibi partiler sağ, reformcu eğilimli küçük burjuva sosyalist partileridir. Bunlar ne denli “ileri” hedefler atıyor görünürlerse görünsünler, bu hedeflere ulaşmanın tek yolu olan devrime yanaşmayarak ileri hedefleri de sulandırıyorlar. Böyle olduğu sürece, ileri demokratik halk devrimi için gözümüzü çevireceğimiz bağlaşıklar olmaktan uzaktırlar.

Öte yandan, devrimci küçük burjuva akımlar vardır. İşçi sınıfımız, ideolojik savaşıma bir an bile ara vermeden, gözünü küçük burjuvazinin devrimci sözcülerine çevirmelidir.

Bu akımların en başında, genel sınıfsal temeli Kürdistan’ın geniş kırsal ve kent küçük burjuva yığınları olan Kürt ulusal hareketi gelir. Kürt devrimci demokratları, ulusal baskı ve zulme karşı yiğitçe savaşıyorlar. İşçi sınıfımız Kürt ulusunun ayrılma ve tüm haklarını tanıyor. Onun bu haklarını savaşlarda belgeleştiriyor.

Devrimci küçük burjuva akımlar arasında en önemli bir başka öbek de, daha çok büyük kentlerdeki öğrenci yığına dayanan akımlardır. Öğrenci gençler, devrimci yiğitlik örnekleri veriyorlar. Bir yandan bu akımların görünüşte sol, özde sağ görüşlerini sosyalizm adı altında

ortaya sürmelerine karşı yoğun ideolojik savaş verirken, öte yandan bu militan güçlerle eylem birliği yolları aranmalıdır.

4) TKP'nin oportünist yönetimi TKP-TİP-TSİP birliğini savunuyor. Üstelik bu birliği işçi sınıfının *siyasal* birliği olarak niteleyerek, derin oportünizmini, kendi küçük burjuva özünü açığa vuruyor. Bunlara karşı ideolojik savaşımı kesiyor ve işçi sınıfını bunların kuyruğuna takmaya çalışıyor.

TKP-TİP-TSİP birliği sağ eğilimli küçük burjuva sosyalist çizgilerin işçi sınıfını zehirlemek için birleşik çabası olmanın ötesine geçemez.

İşçi sınıfının siyasal birliği ancak komünist partisinde, onun sınıf siyaseti çevresinde oluşabilir. Bunu güçlendirmenin baş koşulu yoğun ideolojik savaşım ve işçi sınıfına doğruları gösterecek, bilinç bulanıklığı yaratan akımların yanlışlığını pratikte sergileyecek siyasettir.

Bununla bağlı olarak, işçi sınıfının uzun erimli çıkarlarına ters düşmeden, ideolojiden bir milim ödün vermeden çeşitli siyasal örgütlerle geçici ve sınırlı uzlaşmalara, eylem birliğine girilebilir. Bu tür eylem birliği, işçi sınıfının birliği değildir. İşçi sınıfına yanlışları sergileyebildiği, doğruları göstererek onu Leninci siyaset çevresinde daha yığınsal toplayabildiği ölçüde, işçi sınıfının siyasal birliğini güçlendirmede bir araçtır.

5) Konferansımız, TKP'nin Leninci güçlerinin öteki siyasal akımlara karşı tutumunu şöyle özetler:

- TKP'nin Leninci güçleri, ideolojik savaşa ara vermeden, küçük burjuvazinin devrimci sözcüleriyle, ileri demokratik halk devrimi doğrultusunda eylem birliği olanaklarının zorlanması gerektiğini vurgular;
- TKP'nin Leninci güçleri, sınıf savaşımının çıkarları gerektirirse, reformcu güçlerle de geçici ve sınırlı uzlaşmalara girilebileceğini, burjuvazi içindeki çelişkilerden sınıf savaşımının çıkarları doğrultusunda yararlanılması gerektiğini, kendine güvenen, sınıfına doğru bilinç veren bir partinin bundan korkması için bir neden olmadığını belirtir.

15. GÖSTERİ VE DİRENİŞLERDE KOMÜNİSTLERİN TUTUMU ÜSTÜNE

Ülkemiz yıllardır devrimci durum yaşıyor. Bir yanda sosyal–demokrasi ve oportünizm devrimci sınıf ve katmanları pasifize ederken, öte yanda küçük burjuva “sol” devrimciliği yararçı ve hazırlıksız çıkışlarla enerjiyi harcıyor. Bu durumda işçi sınıfımız, devrimci durumun sağladığı olanaklardan yararlanarak, düzeni yıkacak örgütlü gücü toparlayıp seferber edemiyor.

Türkiye’nin bugün içinde bulunduğu ortamda, *siyasal yığın çıkışları* (siyasal grev, gösteri, direniş, işgal, vb.) halk sınıflarının en geniş kesimlerine siyasal eğitim sağlamada, komünizmin etkisini yaygınlaştırma ve derinleştirmede en önemli araçtır.

Türkiye’nin bugün içinde bulunduğu ortamda *siyasal yığın çıkışları* aynı zamanda devlet aygıtını sistemli çözüme ve çökertme çalışmasının da en önemli aracıdır.

Türkiye’nin bugünkü ortamında her yığın çıkışı, devlet güçleri ve faşistler tarafından silahlı saldırıyla karşılanmakta, silahlı çatışma ve direniş biçimini almakta, böylece yığınları Türkiye çapında genelleşecek halk ayaklanmasına hazırlamaktadır.

Bu gerçekleri göz önüne alan Konferansımız, tüm örgütlerimizin, her olanağı kullanarak siyasal yığın çıkışları örgütlemeleri, kendiliğinden gelişen her yığın direnişinin en ön safında çarpışarak onu bilinçli siyasal savaşıma dönüştürmek için en üstün çabayı harcamaları gerektiğini vurgular.

Siyasal yığın çıkışları örgütlerken, komünistler şu noktalara dikkat etmelidirler:

1) Eylemin öncesinde eylemin ve komünistlerin amaçlarını halk sınıflarına duyuran yaygın bir ön ajitasyon çalışması yapılmalı, halkın bu amaçlara sempatisi sağlanmalıdır;

2) Eylemin zamanlanmasında yığın psikolojisi önemle dikkate alınmalı, zorlama eylemlerden kaçınılmalıdır;

3) Eylemin çekirdeğini oluşturacak bilinçli kadrolar yeter sayıda ve iyi örgütlü–hazırlıklı olmalıdırlar;

4) Büyük bir olasılıkla polis ve faşist sürülerinin silahla saldıracağı göz önünde tutularak, eylemi ve kadroları korumak, saldırganları püskürtmek için ciddi hazırlık yapılmalıdır;

5) Son iki yıldır işçiye–emekçiye karşı yoğun biçimde ordu güçleri sürülüyor. Bu, ordunun tabanını sınıf savaşımına çekebilmek için önemli bir olanaktır. Bu olanağı kullanabilmek için, askerlere eylemin amaçlarını anlatmalı, onları halk saflarına çağırmalıyız. Eylemcilerin askerleri gereksiz yere antagonize etmelerini önlemeliyiz.

Konferansımız, parti örgütlerinin bu noktalar çerçevesinde her türlü olanağı değerlendirmesi gereğini karar altına alır.

16. İŞÇİ VE SENDİKA HAREKETİ ÜSTÜNE

Türkiye’de sendikal hareket bugün derin bir bunalım içindedir. Bu bunalımın birbiriyle kaynaşmış nesnel ve öznel nedenleri vardır.

Yaşadığımız ortamda ekonomik sorunlardan patlak veren savaşımın kısa sürede siyasal nitelik alması, sendikaları kendi alanlarında bile tek başına yetersiz kılmaktadır İşçi sınıfının öncüsünü ise oportünizm güçten düşürmüştür. TKP yönetiminin kendisi sendikal siyaset izlemektedir.

Türkiye sendikal hareketinde çok sayıda sendika yönetimini elinde tutan iki ana çizgi en güncel tehlikedir. Bunlardan *birincisi*, burjuvazinin sendikal hareket içerisindeki doğrudan uzantısı olan sarı–gangster sendikacılık, *ikincisi* işçi sınıfı adına konuşan ama gerçekte küçük burjuva görüşleri sendikalara taşıyan oportünizmdir, yani pembe sendikacılıktır. Sendika yönetimleriyle üye tabanı arasındaki çelişkilerin artması, birçok fabrikadaki devrimci çıkışların sendika yöneticilerince engellenmesi, öncü devrimci işçilerin, işçi temsilcilerinin görevlerinden alınması ve sendika üyeliğinden çıkartılması bu iki çizginin doğurduğu sonuçlardır.

Günümüz koşullarında sınıf savaşına bir bütün olarak kurmaylık yapacak komünist öncüye her zamandan fazla gereksinim vardır. Partimizin fabrikalarda ve işçi semtlerindeki örgütlenmesini hızla güçlendirmek en acil görevdir. Bunun yanı sıra, TKP’nin Leninci güçlerinin gösterdiği devrimci yolun sendikalarda özgürce propaganda edilmesini engelleyen her türlü tekkeci girişime karşı savaşı yükseltmeliyiz.

Sendikal savaşımı, sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimi savaşımına bağlamayı amaçlayan TKP Leninciler Konferansı, işçi sınıfı içinde parti örgütlenmesinin başa alınmasını, işçi sınıfı hareketinde sendikal birliğin sağlanmasını ve bu amaçla sendikal birliğin önünde duran her türlü engele karşı sürekli savaş verilmesini tutumunun özü olarak belirler.

Konferansımız, bu tutumun sonuçlarını şöyle özetler:

1) Komünistler işçi sınıfı içinde, fabrikada parti örgütlenmesini tüm çalışmalarının başına almalıdırlar. Oportünistler, fabrikada parti örgütlenmesini likide ettiler, fabrika çalışmasını sendikalarda çalışmaya bağladılar. Fabrikaya sendikadan ulaşmayı amaçladılar. Bu nedenle, sendika yönetimine gelmede entrikacı yöntemlere sarıldılar. Bu yanlışlardan ders çıkaralım. Komünistin ilk düşüneceği yer fabrikadır.

2) Komünistler tüm çalışmalarında *endüstriyel yoğunlaşma* ilkesine göre davranmalı, örgütlenmelerini stratejik iş kollarında, kilit fabrikalarda odaklaştırmalıdırlar. Ülkemizde bugün metalürji, enerji, haberleşme ulaşım, petro–kimya ve askeri işkollarındaki büyük işletmelere yönelen bir örgütlenme can alıcı öneme sahiptir.

3) Kapitalizmde en demokratik koşullarda bile illegal ya da yarı–legal olmak zorunda olan fabrikada parti örgütlenmesi bizim ülkemizde tam bir illegalite altında yürütülmelidir. Fabrika temel örgütleri ve tüm üyeleri illegal çalışma kurallarına sıkı sıkıya bağlanmalıdır.

4) Komünistler, burjuvazinin işçi yığınları üzerindeki etkisini güçlendirmeye yarayan “sendikaların siyasal bağımsızlığı” görüşüne, “sendikal siyaset” anlayışına karşı çıkarlar. Sendikaların “örgütsel bağımsızlığı” ile “siyasette partiye bağımlılık” anlayışını savunurlar. Sendikaların,

her türlü devrimci–demokratik hedefleri savunmak zorunda olduğunu belirtirler. (Oportünistler sendikalarda ordu, Kürt sorununu ağızlarına almıyorlar). Bunu komünistler dayatacaklardır.

5) Komünistler sendikal birliği savunmalı, grupçu ve bölücü tutumlarla ödünsüz savaşmalıdırlar. Oportünistlerin ve küçük burjuva devrimci akımların dükkân sendikacılığı anlayışıyla küçük bağımsız sendikalar kurma girişimlerinin yanlışlığını ve zararlarını işçilere anlatmalıdır. “Her siyasal akıma bir sendika” anlayışına karşı çıkmalıdırlar.

6) Komünistler sarı ve oportünist sendika yönetimlerine karşı işçi tabanında gelişen muhalefetin başını çekmeli, işçi sınıfının ekonomik savaşının başarıyla yürütülmesi için somut istemler çevresinde propaganda ve ajitasyonu örgütlemelidirler. İstemlerimizin bilimsel, somut ve işçilerin bilincini yükseltici olması zorunludur.

7) Komünistler “sendika içi demokrasi” belgisini yükseltmeli, sendikaların demokratik bir tüzüğe kavuşturulması, sendika yöneticilerinin her düzeyde seçimle gelmesi ilkelerini yaşama geçirme savaşını aralıksız sürdürmelidirler. “Hiçbir sendikacının geliri nitelikli işçi ücretinden fazla olmamalıdır”, “işçiler sendika yönetimine”, “sendika ağalığına son”, “tabana söz hakkı” belgilerini sendika içi demokrasi savaşının ortak belgileri olarak yığınlara ulaştırmalıdırlar.

Konferansımız, ülke çapında sendikalarda yürütülecek çalışmalarda eşgüdümü sağlamak için Eşgüdüm Komitesi’ne bağlı bir sendika bürosu oluşturmayı karar altına alır.

17. KÜRT ULUSAL HAREKETİ ÜSTÜNE

Ulusal baskıların, ezilen ulusların varlığı, emek–sermaye çelişkisini bulandırır, gözlerden saklanmasını kolaylaştırır, halklar arasına düşmanlık, güvensizlik sokar.

Bugün Türkiye’de ulusal sorun, Kürt sorunudur. Türkiye devleti sınırları içinde Kürt ulusu, Türkiye nüfusunun dörtte birine yakınına oluşturan ezilen bir ulustur. Türkiye Kürdistanı, Türklerin zor kullanarak ülke sınırları içine kattıkları bir bölgedir. Zenginliklerini Kürt egemen sınıfla birlikte giderek hızlanan biçimde sömürdüğü bir alandır. Türkiye Kürdistanı Türkiye’nin iç sömürgesidir. Bugün çeşitli yarı–feodal biçim ve kalıntıların da belirli ölçüde varlığını sürdürdüğü Türkiye Kürdistanı’nda kapitalizm egemendir. Bunun yanı sıra, Türkiye bütünündeki hızlı kapitalist gelişme, finans–kapital egemenliği, devlet tekelci kapitalizminin oluşması, Kürt ulusunun ezilmesini, sömürülmesini yeni bir tarihsel temelde katmerleştiriyor. Kapitalist gelişme, Kürt ulusal hareketinin bugün ulaştığı boyutların altında yatan temel etmendir.

Türkiye’de bugün Kürt ulusal hareketi ile proletaryanın öncülük ettiği sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimi savaşımını tek bir yumruk olarak birleştirmeliyiz. Bunu başarabilmenin yolu, Türk komünistler için oportünizme ve şovenizme karşı amansız, ödünsüz savaşmaktan, Kürt halkının güvenini kazanmaktan geçer.

Kürt ulusunun ayrılma hakkını savunmak, Türk ve Kürt proletaryasının örgütsel birliğini sağlamanın vazgeçilmez koşuludur. Çünkü Türk proletaryasının enternasyonalist ruhta eğitimi olmadan bu birlik sağlanamaz. Öte yandan, Kürt komünistlerinin de ezilen ulus dar görüşlülüğüne ve ulusçuluğuna karşı savaş vermeleri gerekir.

Konferansımız, TKP oportünist yöneticilerinin geçmişteki ve bugünkü sosyal şovenist tutumları nedeniyle parti dışında kalan Kürt komünistlerini TKP’nin Leninci güçleriyle bütünleşmeye çağırır. Kürt demokratlarının, Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu yolunda ilk adım olan ileri demokratik halk devrimini gerçekleştirme yolunda, TKP Leninci güçleriyle yakın bağlaşıklık kurmasının önemini vurgular. Türkiye Kürdistanı’ndaki tüm devrimci demokratik örgütlerle kardeşçe ilişkiler kurmayı Eşgüdüm Komitesi’ne görev olarak verir.

18. GENÇLİK İÇİNDE ÇALIŞMA ÜSTÜNE

Ülkemiz nüfusunun % 60'ına yakın kesimi 20 yaşın altındaki gençlerden oluşmaktadır. Tüm gençliğimizin oranı daha da yüksektir. Büyük çoğunluğu halk sınıflarından gelen gençliğimiz, partimiz için önemli bir örgütlenme alanıdır.

Bu durum ve ideolojimizin devrimci militan ruhunun gençliğin dinamizmini en iyi harekete geçirici niteliği, partimizin gençlik ve özellikle işçi gençlik kesiminde örgütlenmeye önem vermesinin ve genç kadrolara en geniş inisiyatif tanınmasının gerekliliğini açıklar.

Engin devrimci geleneklere sahip Türkiye gençliği, bu niteliğiyle devrim savaşımında önemli bir yer tutuyor. Oportünistler, gençliğin devrimci heyecanını ve dinamizmini "sol" akımlara karşı saldırıda harcama yöntemiyle el ele yürüttükleri pasifist, teslimiyetçi siyasetle gençliği Kucaklayamadılar. Bunun sonucunda, 1978 öncesi hızlı bir gelişim gösteren İGD hareketi bugün iflâs etti. Gençlik kadrolarının bilinci düştü. Bu da gençliği "sol" akımlara terk etmek anlamına geldi.

Bu durumu göz önüne alan Konferansımız, İGD'li devrimci kadroları içine girdikleri çıkmazdan kurtarmak, devrime inanmış tüm militanları "sol" akımların elinden çekip alarak Leninci ideolojiye kazanmak, gençlik içinde yığın çalışması yöntemlerini geliştirmek gerektiğini vurgular.

Buradan hareketle Konferansımız:

- 1) Gençlik içindeki çalışmada parti örgütlenmesinin en başa alınmasını;
- 2) Eşgüdüm Komitesi'ne bağlı, gençlik içinde parti örgütlenmesinden sorumlu bir gençlik bürosunun, yerel düzeyde yöre ve il komitelerine bağlı gençlik bürolarının kurulmasını;
- 3) Gençlik içinde parti çalışmasını başarıyla yürütebilecek özel propagandacı ve ajitatörler yetiştirilmesini;
- 4) Ülkemizde siyasal ortamın hızla gericileşmesine karşın gençlik içinde çalışmada hala var olabilen legal olanaklardan olabildiğince yararlanılmasını;
- 5) İşçi hareketinin en ileri kadrolarının işçi gençlik içinde yetişmekte olduğunu görerek, bu kesimde örgütlenmenin birinci derecede önemle ele alınmasını;
- 6) Gençlik içinde yürütülecek propaganda ve ajitasyonun, gençliğin kendi sorunlarından, gereksinimlerinden ve isteklerinden yola çıkarak bu sorunlarla işçi sınıfı hareketinin ülke çapındaki istemleri arasındaki siyasal bağı kurması, sosyalizme açılan ileri demokratik halk devriminin gençliğe getireceklerini *somut* olarak göstermesi ve bu yolla sorunların devrime, iktidarın ele geçirilmesi zorunluluğuna bağlanması gerektiğini;
- 7) Türkiye gençliğinin (çeşitli devrimci akımların etkinliğindeki gençlik kesimleri de dahil olmak üzere) ülke çapında merkezi yığinsal örgütlenmesinin yaratılması için çaba harcanmasını, bu merkezi yığinsal gençlik örgütünün belkemiğini oluşturacak, gençlik içinde oportünizme ve "sol" akımlara tepki olarak doğan potansiyelin başını çekecek komünist bir gençlik hareketinin geliştirilmesi gerektiğini kararlaştırır.

19. KADINLAR ARASINDA ÇALIŞMA ÜSTÜNE

Devrimci durumun önemli bir göstergesi, kadınların ve özellikle işçi kadınların siyasal aktifleşmesidir. Bugün Türkiye’de sürekli artan bir eğilim olarak gözlediğimiz bu olgu, partimizde kadın sorununa her zamankinden daha çok eğilmeyi dayatıyor.

Kadınların giderek aktifleşmesinin bir ürünü ve Türkiye kadın hareketinde önemli bir aşama olan İKD hareketi oportünistler eliyle iflasa itildi.

Bunun sonucunda işçi–emekçi kadınların devrimci potansiyeli patlatılmadığı gibi, kadınlar arasında çalışan kadrolarımızın da bilinci hızla düştü.

Bu durumu düzeltmek, İKD’li devrimci kadroları girdiği çıkmazdan kurtarmak ve kadınları devrimci savaşıma yığinsal olarak kazanabilmek için yığın çalışması yöntemlerimizi geliştirmek, kadınlar arasında çalışmanın özel yollarını bulmak zorunluluktur.

Bütün bunları dikkate alan Konferansımız:

1) Kadınların örgütlenmesinden sorumlu Eşgüdüm Komitesi’ne bağlı bir kadın bürosu, yerel düzeyde bürolar kurulmasını, bu büroların kadınlar arasında çalışacak özel kadrolar ve ajitatörler yetiştirmesini;

2) Ülkemizde kadın örgütlenmesi alanında var olan legal olanaklardan olabildiğince yararlanılmasını;

3) Kadınlar arasında yürütülecek ajitasyon ve propagandanın kadınların *kendi* acılarından, sorunlarından, gereksinimlerinden ve istemlerinden yola çıkarak, bu sorunlarla işçi sınıfı hareketinin ülke çapındaki istemleri arasındaki siyasal bağı kurması, sosyalizme açılan ileri demokratik halk devriminin kadınlara getireceklerini *somut* olarak göstermesi ve bu yolla sorunların devrime, iktidarın ele geçirilmesi zorunluluğuna bağlanması gerektiğini;

4) Tüm parti yönetim organlarında ve partinin tümünde kadın yoldaşların oranının artırılması kararıdır.

20. TÜRKİYE İŞÇİ SINIFI VE DÜNYA DEVRİMİ ÜSTÜNE

Çağımız, kapitalizmden sosyalizme geçiş çağıdır. Bu değerlendirme, emperyalist sistemden kopmuş bir devrimci merkezin varlığını ve giderek güçlenişini, emperyalist zincirden kopan yeni halkalarla beslenişini yansıtır. Bu süreç içinde, sosyalist sistemin her alanda emperyalizme üstün gelmesiyle çağ değişecek *sosyalizm çağı* açılacaktır.

Sovyetler Birliği'nin başını çektiği dünya sosyalist sistemi, kapitalist ülkeler işçi sınıfı hareketi ve ulusal kurtuluş hareketleri dünya devrimi sürecinin üç ana koludur.

Sovyetler Birliği, dünya devrimci merkezidir. Ekim Devrimi'nin etkusuyla dünya devrimci merkezi Sovyetler Birliği'nde yerleşti. Sovyet halkının faşist saldırıya karşı yiğit savaşının etkusundan sonra gerçekleşen devrimler, devrimci merkez çevresinde sosyalist sistemi ördü. Devrimci merkez, sosyalist sistemin güçlenmesinde de başrolü oynadı, oynuyor.

Bugün, Sovyetler Birliği komünist toplumun nesnel teknik temellerini kuruyor. Bu yolla hem emperyalizme en öldürücü darbeyi vuruyor, hem dünya devriminin öteki kollarına en büyük yardımı yapmış oluyor. Komünizmin nesnel–teknik temellerini kurma görevi bugün tüm ülkelerde işçi sınıfına düşen görevler arasında en devrimcisidir.

Dünya devrim süreci bir bütündür. Bu sürecin varağı, emperyalizmin tarih sahnesinden silinmesi, dünyada komünizmin kurulmasıdır. Bu varağa yönelik savaşımın en ilerisinde yaşayan sosyalizm, Sovyetler Birliği vardır. Emperyalizme karşı savaş veren öteki güçlerle (ulusal kurtuluş hareketleri ve kapitalist ülkeler işçi sınıfı hareketi), devrimci merkez arasındaki birlik, anti–emperyalist savaşımın etkusu için nesnel bir gerekliliktir. Bu nedenle, dünya devrimci güçlerinin birliğini parçalayıcı, anti–Sovyet, anti–komünist akımlar devrimci sayılamaz. Maoculuğun evrimi, giderek gerici bir nitelik alışı bu durumu sergilemektedir. “Avrupa komünizmi” de bir başka yoldan aynı evrimi geçirmektedir.

Sovyetler Birliği'nin dünya devrimci merkezi olduğunu, dünya devriminin öncüsü olduğunu anlamak, dünya devrimi sürecini doğru kavramada temel taşıdır. Özellikle her boydan anti–komünizmin, anti–Sovyetizmin cirit attığı Türkiye'de devrimciler için bu anlayış yaşamsal önem taşır.

Emperyalist sistem artık eski ağırlıklı konumundan uzaktır, her geçen gün gerilemektedir. Derin bir sarsıntı içindedir. Son olarak Etiyopya, İran, Nikaragua ve Afganistan devrimleri bu sarsıntıyı hem yansıttı, hem derinleştirdi.

Dünya kapitalist ekonomisinde çelişkilerin zaman içinde topladığı, yoğunlaştığı, keskinleştiği ülkeler, “emperyalist zincirin zayıf halkaları”dır. Bu ülkeler, devrim olasılığının en yakın olduğu ülkelerdir. *Günümüzde* emperyalist zincirin zayıf halkaları az ve orta gelişmiş kapitalist ülkelerdir.

Çağımızın ana çelişkisi olan sosyalizm–emperyalizm çelişkisi, kapitalist sistemin tüm çelişkilerini azdırmakta, devrimci süreçleri hızlandırmaktadır. Bir başka deyişle, emperyalist zincirdeki zayıf halkaları çoğaltmakta, bunların çıkışını çabuklaştırmakta ve emperyalist zincirden kopma olasılığını artırmaktadır.

Türkiye emperyalist sistemin gericilik ve savaş mikropları saçan önemli bir halkasıdır. Bu önemli halka giderek zayıflıyor. Devrimci durum olgunlaşıyor. İşçi sınıfımızın yükselen savaş-

ları, yükselen yığın direnişleri karşısında işbirlikçi–tekelci burjuvazi ülkeyi yönetmekte giderek daha çok güçlük çekiyor.

Ülkede devrimi yapmak enternasyonalist bir görevdir. TKP'nin oportünist yönetimi, işçi sınıfımızın bu görevi yerine getirmesine engel oluşturuyor. Bunu yaparak, proletarya enternasyonalizmini içi boş bir söze dönüştürüyor.

İşçi sınıfımız oportünizmi yenecek, Türkiye 'yi emperyalist zincirden koparacak, halkımıza aydınlık bir gelecek kuracak, böylece dünya devrimi karşısındaki tarihsel sorumluluğunu da yerine getirecektir.

TKP'nin Leninciler Konferansı, tüm komünistleri, işçi sınıfımızı, devrimcileri proletarya enternasyonalizmini yaşama geçirmeye, gericilik ve savaş değil, devrimcilik ve barış yuvası bir Türkiye kurmaya çağırır.

Proletarya enternasyonalizmi elimizde sönmez bir meşaledir!

21. KONFERANS BELGELERİNİN YAYINLANMASI ÜSTÜNE

Komünist partisi işçi sınıfının lideri, genelkurmaydır. Onu savaşlarda yönetmekle görevlidir. Komünist partisi, Leninciler işçi sınıfına, yaptıklarının, aldıkları kararların hesabını verirler.

Komünistler, ideolojik–siyasal, hatta olabildiğince örgütsel konulara konspirasyonu bulaştırmazlar. Her zaman tutumlarını işçi sınıfının değerlendirmesine sunarlar. Bu açık tutum, aynı zamanda alınan kararların kâğıt üstünde kalmamasının da güvencesidir.

Bu bilinçle davranan TKP'nin Leninciler Konferansı, konferans belgelerinin (kararlar ve tutanakların) en kısa zamanda yayına hazırlanmasını; Eşgüdüm Komitesi'nin uygun göreceği bir tarihte merkez organımızda yayınlanmasını; bu hazırlığı yürütmek, dil, üslûp gibi biçimsel değiştirmeler yapmak; açıklanması konspirasyonu bozacak tüm bölümleri gerektiği gibi değiştirmek, ya da tümünden çıkarmakla yetkili bir komisyonun görevlendirilmesini kararlaştırır.

GÜNDEM

1. Açılış, TKP Marşı, kimlik saptanması (temsil edilen iller)
2. Başkanlık Kurulu seçimi
3. Gündemin onaylanması
4. Toplantı iç tüzüğünün onaylanması ve komisyonların seçimi
5. Raporlar ve raporlar üzerine tartışma
6. Parti içi durum
7. Parti programı
8. Parti merkez organı
9. Sendikal hareket
10. Gençlik ve kadın hareketi ve meslek örgütleri
11. Parti çalışmasının iç sorunları
 - 11.1. Propagandanın örgütlenmesi
 - 11.2. Ajitasyonun örgütlenmesi
 - 11.3. Yayınların örgütlenmesi
 - 11.4. Haberleşmenin örgütlenmesi
 - 11.5. Konspirasyon ve disiplin
 - 11.6. Yığın örgütlerinde çalışma
 - 11.7. Parasal sorun
 - 11.8. Gösteri ve direnişler
12. Siyasal akımlar ve TKP
13. Ulusal sorun, Kürdistan'da örgütlenme
14. TKP ve dünya devrimi
15. Eşgüdüm Komitesi ve Merkez Organ editör ve yardımcı editör seçimi
16. Enternasyonal Marşı ve kapanış

KONFERANS İÇ TÜZÜĞÜ

1. Konferans günde iki oturumla sürdürülecektir: 9.00–12.00, 13.30–17.30.
2. Veli Dursun, Fatma İzlem ve Levent Yoldaş dışındaki yoldaşların adları güvenlik açısından değiştirilecektir.
3. Konuşma süresi on dakika ile sınırlıdır. Komisyon sözcülerinin konuşma süresi otuz dakika ile sınırlıdır. Karar tasarısı sunanlar yirmi dakika ile sınırlıdır. (Gerekli durumlarda ortak kararlar bu kuralın dışına çıkılabilir.)
4. Bir yoldaşa aynı sorun üstüne üçten fazla söz hakkı verilemez. Bu sınırlama komisyon sözcüsünün açış konuşmasını kapsamaz. Gerekli durumlarda ortak kararlar daha fazla konuşma hakkı verilebilir.
5. Bir konuda yönetime ilişkin sorunlarda “lehte” ve “aleyhte” ikişer konuşmacıdan fazlasına söz hakkı verilemez.
6. Konferans tutanakları, Başkanlık Kurulu’nun yardımıyla konferans dışı bir sekreterlik bürosunca tutulur. Her sabah, bir önceki günün tutanakları, konferansa katılan yoldaşlarca imza ile onaylanır.
7. Parti görevlilerinin seçimi dışında tüm sorunlar açık oylama ile bağlanır. Yoklama yöntemi ile oylama yapılması istendiğinde en az 1/3 oy gereklidir. Bu durumda tüm oylar tutanağa geçirilir.
8. Kararlar mutlak çoğunlukla alınır. Mutlak çoğunluğun sağlanamadığı durumlarda, nispi çoğunluğa dayalı ikinci bir oylamaya başvurulur. Gerekli durumlarda sorun yine komisyona götürülebilir.
9. Biçime ilişkin önergeler dışında tüm önerge ve karar tasarıları Başkanlık Kurulu’na yazılı olarak verilecektir.